

Arrest

nr. 101 704 van 25 april 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 31 december 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 30 november 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 14 februari 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 14 maart 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat M. SAMPERMANS verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché I. SNEYERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekster kwam op 14 januari 2010 toe op Belgisch grondgebied en diende diezelfde dag een asielaanvraag in.

1.2. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen nam op 9 juli 2010 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

1.3. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen vernietigde de in punt 1.2 vermelde beslissing bij arrest nr. 59 492 van 11 april 2011.

1.4. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen nam op 30 november 2012 een nieuwe beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire

beschermingsstatus. Verzoekster werd hiervan diezelfde dag per aangetekend schrijven in kennis gesteld.

Dit vormt de bestreden beslissing die luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart Irakees staatsburger te zijn van Arabische origine en afkomstig te zijn van Nasseriye, meerbepaald van de wijk Arido. U verklaart Irak te hebben verlaten op 31/12/2009. U zou tot 1992 met de ganse familie in Koeweit hebben gewoond. Omwille van de discriminatie waarvan Irakezen in Koeweit het slachtoffer waren, keerde u met uw familie terug naar Irak. Uw twee zussen die er getrouwd waren, bleven in Koeweit wonen. Uw vader is soenniet en uw moeder is sjiïet. Uw vader is overleden en uw moeder is in Nasseriye bij uw dochters, maar heeft zware gezondheidsproblemen.

Op 9 oktober 2009 werd uw broer S.(...) A.(...) B.(...) (O.V. 6.559.395) in de vooravond bedreigd omdat hij sinds anderhalve maand werkzaam was in de Groene Zone in Bagdad. Diezelfde avond was u getuige van het tweede dreigement tegen het gezin van uw broer. Uw broer was toen op zijn werk in de Groene Zone. Hierna ging u in een ander huis wonen in dezelfde wijk. Uw andere broer, die militair was in Diyala, is nadat hij op de hoogte werd gesteld van het dreigement tegen S.(...) vertrokken uit Irak.

Op 14 november 2009 kreeg u 's nachts het bezoek van veertien gemaskerde mannen. U werd gewaarschuwd dat u, die als soenniet in een sjiïtische wijk woonde, uw huis diende te verlaten, zoniet zou u vermoord worden en zouden uw dochters ontvoerd worden. Na het incident ging u bij de bevriende familie S.(...) wonen in de wijk Iskan, aan de overkant van de rivier. U verbleef aldaar anderhalf à twee maanden binnenshuis.

Op 17 november 2009 ging u met uw broers klacht indienen bij het politiekantoor van Salehiye. Hierna ging u naar jullie vroegere burens en vernam aldaar van hen dat er onbekenden jullie huis waren binnengedrongen en hierna het huis in brand staken. Ondertussen regelde uw broer uw vertrek uit Irak.

U vroeg asiel aan op 04/01/2010.

U legde ter ondersteuning van uw asielrelaas de volgende documenten voor: een identiteitskaart, een nationaliteitsbewijs, een woonstkaart, een klachtbrief, kopie van een voedselrantsoenkaart, een scheidingsakte en een kopie van de identiteitskaarten en nationaliteitsbewijzen van uw twee dochters. Uw advocaat legde de 'UNHCR guidelines' van Irak voor.

Op 13/07/2010 werd u een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus ter kennis gegeven.

Hierna stelde u een beroep in tegen deze beslissing en legde volgende nieuwe documenten voor, allen kopies: een brief van de raad van stammen in Bagdad, alsook een domicilie-attest van Nasseriye, en een woonattest van de soennitische raad in Thi Qar. De beslissing van het Commissariaat-generaal werd op 11/04/2011 vernietigd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

B. Motivering

Na een grondige analyse van uw asielaanvraag door het CGVS dient te worden vastgesteld dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat er in uw hoofde sprake zou zijn van een gegronde vrees voor een persoonsgerichte en systematische vervolging in de zin van de vluchtelingenconventie van Genève.

Zo maakt u uw actuele vrees voor vervolging onvoldoende aannemelijk.

U verklaart dat uzelf en uw familie problemen hadden met de sjiïtische milities in uw wijk Arido in Nasseriye, en dit ondermeer omdat u door de milities als soennieten werd beschouwd. Echter, hierbij brengt u onvoldoende concrete elementen aan die uw persoonlijke vrees voor vervolging ondersteunen.

Ten eerste moet worden opgemerkt dat u onvoldoende aannemelijk maakt als soennitische te hebben gewoond in Nasseriye tot 2009. Zo kan u bijvoorbeeld geen enkele soennitische moskee opnoemen en kan u zelfs geen wijk opnoemen in Nasseriye waar een soennitische moskee gevestigd is (gehoorverslag CGVS p.10). Deze vaststellingen zijn uitermate opmerkelijk. Evenmin slaagt u er verder in om soennitische stamnamen op te geven uit Nasseriye (gehoorverslag CGVS p.5). Vervolgens slaagt u er ook niet in wijken in Nasseriye op te noemen waar veel soennieten wonen (gehoorverslag CGVS p.5). U kan wel de verschillen in gebedspraktijk en feestdagen uitleggen maar dit betreft algemene kennis met betrekking tot de verschillen tussen soennieten en sjiïeten. Alleszins doet dit geen afbreuk aan de hierboven vermelde stelling dat het ongeloofwaardig is dat u als soenniet tot 2009 woonachtig was in Nasseriye en hierdoor in deze stad problemen zou hebben gekend (gehoorverslag CGVS p.13).

Deze stelling wordt verder ondersteund door het feit dat u erg vaag dient te blijven over de problemen van soennieten in het overwegend sjiïtische Nasseriye. Bij de vraag naar concrete voorbeelden van problemen van soennieten in deze stad haalt u een voorbeeld aan van een buurman

die dreigbrieven kreeg en in 2007 de wijk verliet (zie gehoorverslag CGVS p.3-4). Hierna zou omwille van dit probleem een andere familie ook vertrokken zijn uit Nasseriye. U slaagt er niet in meer concrete voorbeelden te geven van problemen van soennieten in Nasseriye, waardoor de geloofwaardigheid van uw bewering een soennitische burger uit Nasseriye te zijn en aldaar te hebben gewoond tot 2009, danig in het gedrang komt. Indien u immers daadwerkelijk als soenniet in Nasseriye woonde tot 2009, kan aangenomen worden dat u meer concrete en spontane elementen zou kunnen aanbrengen omtrent de problemen die uw geloofsgenoten in deze stad de laatste jaren gekend hebben.

Als reden van deze beknopte verklaringen over de problemen van soennieten met de Mehdigroep in Nasseriye verklaren u (gehoorverslag CGVS p.5) en uw advocate (zie schrijven van 9 juni 2010) dat u geïsoleerd leefde, altijd thuis bleef en geen contacten had met andere mensen. Echter, deze verklaringen zijn dan weer niet te rijmen met het feit dat u verklaart wel te weten waar de Mehdikantoren zijn gelegen in de stad omdat u dit hoorde van andere vrouwen (gehoorverslag CGVS p.5). Deze verklaringen zijn niet met elkaar te rijmen en bijgevolg doen ze verder afbreuk aan uw algehele geloofwaardigheid.

Verder blijkt u niet op de hoogte van de namen van Mehdileiders in Nasseriye en kan u ook geen familienamen opgeven van families die banden met het Mehdileger hebben (gehoorverslag CGVS p.5). Ook dit is zeer opmerkelijk voor iemand die beweert recentelijk in Nasseriye gewoond te hebben en die claimt als soennitische problemen te hebben gekend met deze militie. Door bovenvermelde vaagheden en ongerijmdheden wordt sterk getwijfeld aan uw verklaringen omtrent uw recente problemen in Nasseriye door uw soennitische geloofsovertuiging.

Verder is het eveneens merkwaardig dat u geen enkel voorbeeld kan geven van mensen die vermoord zijn na de val van het Saddamregime in Nasseriye (gehoorverslag CGVS p.6). Evenmin blijkt u in de tijd te kunnen situeren sinds wanneer de buitenlandse troepen niet meer te zien waren in Nasseriye (gehoorverslag CGVS p.7).

Deze elementen doen verder twijfelen aan de algehele geloofwaardigheid van uw verblijf als soenniet in Nasseriye tot 2009.

In zoverre nog nodig, dient eveneens te worden opgemerkt dat u ook uw actuele vrees tengevolge uw andere vluchtmotieven niet aannemelijk maakt. U verklaart dat u vermoedt te worden gevisieerd door het Mehdi leger, ofwel om het probleem van uw broer Saad die kortstondig in de Groene Zone werkte, ofwel omwille van uw broer die militair was, ofwel omwille van het feit dat u kritiek uitte op het Mehdi leger aan de schoolpoort (gehoorverslag CGVS p.8).

Echter, hierbij dient te worden opgemerkt dat u heel vaag blijft over het kortstondige werk van uw broer Saad in de Groene Zone (gehoorverslag CGVS p.8). Zo blijkt u niet de naam te kennen van het bedrijf waarvoor hij werkte. Gezien u vermoedt dat dit een van de redenen is waarom u wordt gevisieerd en gezien uw broer hier ook in België verblijft, kan hierover van uwentwege uitgebreidere verklaringen worden verwacht. In deze dient tevens te worden gewezen naar de opmerkelijke vaststellingen inzake het asiëldossier van uw broer, waaruit blijkt dat ook hij zo goed als geen informatie kan verschaffen over de firma waarvoor hij zegt te hebben gewerkt.

Ook uw verklaring als zou u veel kritiek hebben geuit op het Mehdi leger aan de schoolpoorten (p.8) valt geenszins te rijmen met uw vroegere verklaringen dat u niet buiten kwam en geen contacten had met anderen. Verder werd u herhaaldelijk gevraagd naar de details van de kritiek die u gaf op het Mehdi leger. Echter, zelfs na herhaaldelijk doorvragen geeft u de feiten die aanleiding gaven tot deze kritiek weer, maar slaagt u er niet in een meer spontane weergave te geven van de inhoud van uw persoonlijke kritiek (gehoorverslag CGVS p.9-10). Hierdoor wordt verder de geloofwaardigheid van de redenen waarom u werd gevisieerd in twijfel getrokken. Dit temeer u verklaart nooit persoonlijk te zijn gevisieerd door het Mehdi leger (gehoorverslag CGVS p.9) en u stelt dat noch uzelf, noch uw familie, voor 2009 problemen kenden met het Mehdi leger in Nasseriye. Enkel uw broer Saad had vroeger een probleem op zijn werk (gehoorverslag CGVS p.6).

Tenslotte heeft u ook onvoldoende aanwijzingen van een actuele vervolgingsvrees. Zo verklaart u dat uw dochters, hoewel ze binnen blijven bij een vriendin in een andere wijk in Nasseriye, geen aanwijzingen hebben dat ze worden gevisieerd door het Mehdi leger. Ook uw twee andere zussen blijken trouwens nog woonachtig te zijn in Nasseriye (gehoorverslag CGVS p.2 en p.12) en u maakt geen gewag van problemen met het Mehdi leger. Ook uw ex-man, een soenniet, verblijft momenteel zonder problemen in Nasseriye (gehoorverslag CGVS p.5).

Verder dient te worden opgemerkt, met betrekking tot de voorgelegde klachtenbrief, dat de authenticiteit ervan kan in twijfel worden getrokken en dit om de volgende redenen. Zo verklaart u niet te weten wie het hoofd is van het politiebureau waar u naartoe ging om deze klacht in te dienen en evenmin blijkt u de naam te kennen van de officier waarbij u de klacht effectief neerlegde (gehoorverslag CGVSp.10). Echter, deze naam staat op het document te lezen en bijgevolg kan logischerwijze van u verwacht worden dat u hiervan op de hoogte bent. Gezien u dit niet blijkt te weten, kan van uw kant gewag gemaakt worden van enige desinteresse, hetgeen de geloofwaardigheid van uw

relaas niet ten goede komt. Zeker gezien u wegens deze brief beweert een vervolgingsvrees te hebben waardoor u uw land moest verlaten. Om al deze redenen kan sterk aan de authenticiteit van dit document worden getwijfeld.

Wat de andere voorgelegde documenten betreft, namelijk uw identiteitskaart, nationaliteitsbewijs, scheidingsakte, voedselrantsoenkaart en woonstkaart, dient het volgende te worden opgemerkt. Vooreerst dient te worden gesteld dat, gezien bovenvermelde vaststellingen omtrent uw verblijf als soenniet in Nasserije, de voorgelegde documenten de aard van deze motivering niet in positieve zin kunnen ombuigen. Het voorgelegde nationaliteitsbewijs dateert van 1992 en de voorgelegde identiteitskaart dateert van 2007. Deze attesteren geenszins uw effectief verblijf tot 2009 in Nasserije. Verder dient hierbij te worden opgemerkt dat uit informatie waarover het CGVS beschikt en waarvan een kopie zich in het dossier bevindt, blijkt dat Irakese identiteitsdocumenten slechts een heel relatieve bewijswaarde bezitten, gezien de talrijke in omloop zijnde vervalste Irakese identiteitsdocumenten. Verder kan worden opgemerkt dat een identiteitskaart niet vermogt uw persoonlijke verblijf in Irak tot dan attesteren aangezien uw identiteitskaart eveneens in het buitenland of door verwanten in Irak kan worden afgehaald bij de bevoegde instanties en vertegenwoordigingen. Bijgevolg kan noch de identiteitskaart noch het nationaliteitsbewijs een ander licht werpen op bovengaande appreciatie.

De overige voorgelegde documenten, namelijk uw scheidingsakte daterend van augustus 2000, de voedselrantsoenkaart daterend van 2009 en de woonstkaart afgeleverd in 2000 kunnen evenmin als begin van bewijs worden aangeleverd van uw verblijf in Nasserije als soennitische vrouw. De woonstkaart en de scheidingsakte dateren van het jaar 2000 en doen geen uitspraak over de hierop volgende periode. De voedselrantsoenkaart daterend van 2009 betreft een (vrijwel onleesbare) kopie waarvan de authenticiteit niet kan worden nagegaan. Tenslotte legt u ook de kopies van de identiteitsdocumenten van uw kinderen voor. Ook dit betreffen kopies waarvan de authenticiteit niet kan worden nagegaan. Na het beroep bij de RVV (Raad voor Vreemdelingenbetwistingen) legt u eveneens kopieën voor van een domicilie-attest dd.18/07/2010, een attest van de raad van stammen in Bagdad dd.27/07/2010 en een attest van woonst van de soennitische raad in Thi Qar dd.13/04/2010. In verband met deze documenten kan worden opgemerkt dat deze documenten de bovenstaande ongeloofwaardigheid niet kunnen teniet doen. Ten eerste betreft het hier allemaal kopieën van documenten, waarvan u het origineel niet voorlegt en waarvan de authenticiteit niet kan worden nagegaan. Wat betreft het document van de Irakese stammenraad van Bagdad dient bovendien te worden opgemerkt dat dit document op uw aanvraag werd afgeleverd op 27/07/2010. Hierbij kan opgemerkt worden dat het merkwaardig is dat u een attest voorlegt van een instantie in Bagdad, terwijl u verklaart woonachtig te zijn geweest in Nasserije. Er dient dan ook ernstig worden getwijfeld aan de authenticiteit van deze stukken. Wat betreft het derde document dat u voorlegde bij de RVV, namelijk een kopie van een attest van de Soennitische Adviesraad van Thi Qar daterend van 13/04/2010, dient ten eerste te worden opgemerkt dat dit document attesteert op uw aanvraag te zijn afgeleverd. Het feit dat dit document werd afgeleverd voordat u werd gehoord op het CGVS op 03/06/2010 zonder dat u dit document voorlegde tijdens dat gehoor of hiervan ook maar enige melding maakte, doet ernstig twijfelen aan de authenticiteit ervan. Verder dient te worden opgemerkt dat het document volgens de twee identieke stempels die erop terug te vinden zijn, afkomstig is van de Soennitische adviesraad in Thi Qar, echter zonder dat het document verdere contactgegevens vermeldt van deze organisatie. Ook deze vaststellingen doen ernstige twijfels rijzen omtrent de authenticiteit van het voorgelegde document. Gezien de twijfels omtrent de authenticiteit van de voor de RVV voorgelegde documenten, kunnen deze documenten evenmin bovengaande appreciatie wijzigen. Wat betreft het medisch attest waarin dokter A.(...) A.(...) stelt dat "La patiente souffre d'une maladie qui comporte un risque réel pour sa vie ou son intégrité physique ou un risque réel de subir un traitement inhumain ou dégradant s'il n'existe pas de traitement adéquat ou soins dans son pays", dient te worden gesteld dat nergens uit blijkt dat de door de dokter aangehaalde medische problemen hun oorzaak vinden in de door u aangehaalde asielmotieven. Er dient te worden opgemerkt dat voor uw broer S.(...) A.(...) B.(...) (O.V. 6.565.061) eveneens werd besloten tot weigering van de vluchtelingenconventie en weigering van het statuut van subsidiaire bescherming. Naast de beoordeling van uw asielaanvraag in het licht van de criteria van de Vluchtelingenconventie, dient te worden onderzocht of u een risico in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet loopt en u op die basis in aanmerking komt voor de subsidiaire beschermingsstatus. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Nasserije in Zuid-Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in uw regio van herkomst te worden beoordeeld. UNHCR adviseerde reeds in april 2009 om voor Irakezen uit Zuid-Irak een beoordeling van het risico op individuele basis te maken en riep niet op tot het bieden van een complementaire vorm van bescherming op basis van herkomst uit Zuid-Irak (zie "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of Iraqi asylum-seekers" van april 2009, p. 18-21 en Note on the Continued Applicability of the April 2009 UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Iraqi Asylum-

Seekers van juli 2010). Intussen werden geen nieuwe richtlijnen vrijgegeven door UNHCR. Uit een analyse van het asielbeleid van andere Europese landen blijkt dat ze actueel geen beschermingsstatus meer toekennen op basis van de algemene veiligheidssituatie in de zuidelijke provincies van Irak en dat ze de asielaanvragen op individuele basis beoordelen. Sinds maart 2010 kent het CGVS geen subsidiaire beschermingsstatus meer toe aan Iraakse burgers uit Zuid-Irak omdat ze er geen reëel risico op ernstige schade meer lopen in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. De veiligheidssituatie in Irak werd verder opgevolgd door CEDOCA (researchdienst van het CGVS). Uit grondige en uitgebreide research en op basis van een analyse van de beschikbare en geraadpleegde bronnen en literatuur door CEDOCA blijkt dat de veiligheidssituatie in vergelijking met 2010 relatief stabiel en ongewijzigd is gebleven in Zuid-Irak (zie bijgevoegde SRB " De actuele veiligheidssituatie in Zuid-Irak" dd. 30 november 2011). De algemene veiligheidssituatie in Irak is verbeterd en de daling van het aantal burger-slachtoffers, een trend die zich vooral heel duidelijk vanaf mei 2008 aftekende, bleef doorgaan in 2009 en in 2010. In 2011 stagneerde de situatie.

In het zuiden zijn er in 2011 weinig noemenswaardige aanslagen gepleegd. Milities blijven in het zuiden kleinschalige aanslagen plegen die hoofdzakelijk gericht zijn op de overblijvende Amerikaanse aanwezigheid en tegen de Iraakse veiligheidsdiensten.

U komt uit Thi Qar in Zuid-Irak waar de algemene veiligheidssituatie actueel relatief kalm en stabiel is. Thi Qar behoort tot de zuidelijke provincies waar het minst aantal incidenten voorkomen. Er is een heropbloei van het religieuze en economische leven. Omwille van de voortdurende inspanningen van de veiligheidsdiensten kunnen veiligheidsincidenten meestel worden voorkomen. De veiligheidssituatie is actueel redelijk stabiel en ook in de eerste helft van 2011 waren er geen meldingen van noemenswaardige incidenten of aanslagen in Thi Qar.

U bracht zelf geen elementen aan die een ander licht werpen op bovenvermelde evaluatie van de veiligheidssituatie in Thi Qar, vanwaar u verklaart afkomstig te zijn.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hoger vermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers uit Thi Qar in Zuid-Irak actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers uit Thi Qar aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. Bovendien voert u zelf geen elementen aan die zouden wijzen op een individueel risico in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel voert verzoekster de schending aan van artikel 1 van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: het Vluchtelingenverdrag) en van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). Met betrekking tot de vaststelling van de commissaris-generaal dat verzoekster onvoldoende aannemelijk maakte dat zij als soennitische moslim tot 2009 in Nasseriye zou hebben gewoond, stelt verzoekster dat zij een soennitisch moslim is, maar haar geloof niet actief belijdt, waardoor zij geen namen van moskees kan noemen omdat zij deze niet bezocht. Zij wijst er wel op dat zij het verschil tussen het soennitische en het sjiiitische geloof kan duiden. De verschillen met betrekking tot gebedspraktijk en feestdagen kunnen, zo oppert verzoekster, bezwaarlijk als algemene kennis worden afgedaan en volgens haar mag van een moslima die haar geloof niet tot in het extreme belijdt, geen uitzonderlijke kennis worden verwacht. Naar aanleiding van de vastgestelde vaagheid van haar verklaringen over de problemen van soennieten in het overwegend sjiiitische Nasseriye wijst verzoekster op het voorbeeld van een buurman die dreigbrieven ontving en vervolgens de wijk verliet. Verzoekster stipt aan dat de buurtbewoners het in vele gevallen niet laten komen tot een confrontatie en vrijwillig de buurt verlaten. Hierbij bevestigt verzoekster dat zij geïsoleerd leefde en geen contact had met andere mensen. Het feit dat zij de locatie van de Mehdikantoren via andere vrouwen vernam, speelt volgens verzoekster hierbij geen rol omdat zij een minimum aan menselijk contact had, doch niet als een volslagen kluisenaar leefde. Wat de geloofwaardigheid van de neergelegde documenten betreft, meent verzoekster dat de commissaris-generaal ten onrechte stelt dat het om kopieën gaat waarvan de authenticiteit niet kan worden gegarandeerd omdat voornamelijk moet worden afgegaan op de geloofwaardige verklaringen die zij tijdens haar gehoor heeft afgelegd. Over het

document van de Iraakse stammenraad beweert verzoekster dat de motivering van de commissaris-generaal elke grondslag mist omdat het feit dat een document uit Bagdad en niet uit Nasseriye afkomstig is, niet betekent dat het om die reden vals zou zijn. Volgens verzoekster werd het document verzonden vanuit het bureau in Bagdad, maar betekent dit niet dat het niet zou zijn geattesteerd in overleg met de lokale personen in Nasseriye. Het attest van de soennitische adviesraad in Thi Qar werd inderdaad afgeleverd op haar aanvraag, maar dit betekent niet, zo vervolgt verzoekster, dat het document onwaarheden bevat. De datum van het document speelt volgens verzoekster geen rol wat de beoordeling betreft, omdat het, hoewel het dateert van voor de eerste asielaanvraag, nog altijd een geldig bewijs kan zijn. Van een asielzoeker mag, zo stelt verzoekster, niet worden verwacht dat hij alle documenten reeds bij zijn eerste asielaanvraag kan voorleggen omdat dit zou betekenen dat het document niet meer ter beoordeling zou worden toegelaten bij een bijkomende asielaanvraag. In dit kader verwijst verzoekster naar het gezag van gewijsde van een uitspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, dat zich enkel uitstrekt tot de verklaringen die werden gedaan en de documenten die werden neergelegd tijdens de asielprocedure, maar niet tot de documenten die nog niet aan de rechterlijke beoordeling werden onderworpen. Daarnaast stelt verzoekster dat het ontbreken van een adres op een document niet betekent dat het document onjuist of ongeldig zou zijn, zeker niet als er op het document geldige stempels voorkomen. Verzoekster besluit dat er in de bestreden beslissing wordt gesteld dat er ernstige twijfels rijzen, maar dat niet wordt gemotiveerd of het ontbreken van het adres *“mogelijks een rechtsgeldige praktijk is van de Soennitische adviesraad in Irak”*. Naar aanleiding van de vaststelling dat verzoekster onvoldoende informatie zou hebben aangedragen ter ondersteuning van haar relaas, geeft zij aan dat zij een groot aantal details heeft gegeven over haar problemen, en dat het feit dat zij niet alle vragen tot in detail wist te beantwoorden niet impliceert dat haar relaas als ongeloofwaardig moet worden beschouwd. Verzoekster beweert dat haar relaas doorleefd overkomt en dat zij alle redelijke inspanningen heeft geleverd om documenten aan te brengen. De commissaris-generaal dient volgens verzoekster de asielaanvraag te beoordelen in functie van de afgelegde verklaringen die coherent, plausibel en in overeenstemming met welbekende feiten zijn. Het niet up-to-date zijn van de schriftelijke stukken is volgens verzoekster geen valabel argument om de asielaanvraag te verwerpen. Verzoekster benadrukt nogmaals dat haar relaas geloofwaardig is.

In een tweede middel aangaande de weigering van de subsidiaire bescherming voert verzoekster een schending aan van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Verzoekster brengt in herinnering dat de subsidiaire bescherming werd ingevoerd door toedoen van de Kwalificatierichtlijn en zet de voorwaarden uiteen om hiervoor in aanmerking te komen. Zij stelt op grond van recente rechtspraak van de Raad dat het voldoende is om aan te tonen dat een algemene situatie bedreigend is voor de gehele bevolking van een land en dat zelfs een klein risico voldoende is om tot een mogelijke schending te komen. Verzoekster wijst erop dat voortdurende schendingen van mensenrechten in Irak trieste realiteit zijn en de lokale autoriteiten niet bij machte zijn om op te treden tegen de gewapende conflicten en aanslagen, waarvan ook de burgerbevolking het slachtoffer is. Het uitwijken naar een andere regio binnen Irak is geen optie aangezien het land onstabiel is, hetgeen een algemeen bekend gegeven is. Verzoekster citeert ter illustratie een uittreksel uit het Franstalige jaarrapport van Amnesty International van 2012 over Irak. Volgens verzoekster blijkt hieruit dat zij bij terugkeer naar Irak een reëel risico op ernstige schade zou lopen en zij zich niet onder de bescherming van de Iraakse autoriteiten kan plaatsen.

In een derde middel voert verzoekster een schending aan van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (EVRM). Na een theoretische uiteenzetting over artikel 3 van het EVRM, waarbij zij verwijst naar het Handboek van J. Vande Lanotte en Y. Haeck, herhaalt verzoekster dat voortdurende schendingen van de mensenrechten in Irak trieste realiteit zijn. Verzoekster meent dat zij door de afwijzing van haar asielaanvraag de facto gedwongen wordt het Belgisch grondgebied te verlaten waardoor zij zich zou blootstellen aan foltering of onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen en bijgevolg aan een schending van artikel 3 van het EVRM.

In een vierde middel voert verzoekster de schending aan van de zorgvuldigheidsplicht en de materiële motiveringsplicht. Op grond van rechtspraak van de Raad van State destilleert verzoekster de voorwaarden van de motiveringsplicht en meent zij dat de motieven die aan de bestreden beslissing ten grondslag liggen, niet voldoende zorgvuldig werden voorbereid.

2.2. De vier door verzoekster aangevoerde middelen, worden, omwille van hun inhoudelijke verwevenheid, gezamenlijk behandeld.

2.3. De zorgvuldigheidsplicht houdt in dat de overheid zich op afdoende wijze dient te informeren over alle relevante elementen om met kennis van zaken een beslissing te kunnen nemen (RvS 11 juni 2002, nr. 107.624).

2.4. In de bestreden beslissing, waarbij de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus worden geweigerd, wordt in de eerste plaats gesteld dat verzoekster haar persoonlijke vrees voor vervolging onvoldoende aannemelijk maakt. De commissaris-generaal merkt op dat verzoekster omwille van haar vage verklaringen over de wijken in Nasseriye en omwille van het feit dat zij geen concrete voorbeelden kan geven van problemen van soennieten in Nasseriye, niet aannemelijk maakt dat zij tot in 2009 als soenniet in Nasseriye zou hebben gewoond en daardoor problemen zou hebben gekend. De verklaring die verzoekster aanreikt voor haar onwetendheid door te stellen dat zij altijd thuis bleef en geen contacten had met andere mensen, valt volgens de commissaris-generaal niet te rijmen met haar verklaring dat zij via andere vrouwen wist waar de Mehdikantoren gelegen zijn. In de bestreden beslissing wordt ook aangestipt dat zij niet op de hoogte is van de namen van de Mehdileiders in Nasseriye, dat zij geen namen kan opgeven van families die banden hebben met het Mehdileger, dat verzoekster geen voorbeeld kan geven van mensen die vermoord zijn na de val van het Saddamregime in Nasseriye en dat zij niet in de tijd kan situeren wanneer er in Nasseriye geen buitenlandse troepen meer te zien waren. Met betrekking tot het door haar aangehaalde vermoeden van problemen met het Mehdileger omwille van de tewerkstelling van haar broer in de groene zone of omwille van de door haar geuite kritiek op het Mehdileger aan de schoolpoort, stelt de commissaris-generaal vast dat verzoekster uiterst vaag blijft over de tewerkstelling van haar broer en over de kritiek die zij zou hebben geuit. Tevens merkt de commissaris-generaal op dat de verklaringen van verzoekster over de kritiek die zij aan de schoolpoort zou hebben geuit indruisen tegen haar eerdere verklaringen dat zij niet buiten kwam en geen contacten had met anderen. Ten slotte wordt in de beslissing gewezen op het feit dat verzoekster zelf, noch haar dochters of haar zussen, noch haar ex-man in Nasseriye persoonlijk werden gevisieerd door het Mehdileger. Met betrekking tot de neergelegde documenten wordt in de beslissing gesteld dat deze de beoordeling van haar asielrelaas niet kunnen ombuigen. Naar aanleiding van de neergelegde klachtenbrief wordt gesteld dat aan de authenticiteit ervan wordt getwijfeld omdat verzoekster de naam niet kent van de officier bij wie ze klacht neerlegde, terwijl deze uitdrukkelijk vermeld is op het document. Wat de neergelegde identiteitskaart van 2007, het nationaliteitsbewijs van 1992, scheidingsakte van 2000, woonkaart van 2000 en voedselrantsoenkaart van 2009 betreft, wordt gesteld dat deze geenszins haar verblijf in Nasseriye tot 2009 attesteren. Tevens wordt in de beslissing op grond van de informatie die aan het administratief dossier werd toegevoegd, gesteld dat identiteitsdocumenten uit Irak slechts een heel relatieve bewijswaarde bezitten. De kopie van de voedselrantsoenkaart is nagenoeg onleesbaar zodat de authenticiteit niet kan worden nagegaan. Met betrekking tot de identiteitsdocumenten van de kinderen van verzoekster, werd opgemerkt dat het om kopieën gaat. Naar aanleiding van de na het beroep bij de Raad neergelegde kopieën van het domicilië-attest van 18 juli 2010, de kopie van het attest van de raad van stammen in Bagdad van 27 juli 2010 en het attest van woonst van de soennitische raad in Thi Qar van 13 april 2010, merkt de commissaris-generaal wederom op dat het om kopieën gaat waarvan de authenticiteit niet kan worden nagegaan. Bijkomend wordt opgemerkt dat het merkwaardig is dat het document van de stammenraad in Bagdad werd opgemaakt, terwijl verzoekster verklaarde in Nasseriya woonachtig te zijn. Het document van de soennitische raad van Thi Qar, dateert, zo stelt de commissaris-generaal vast, van voor het gehoor van verzoekster op het Commissariaat-generaal, terwijl zij van dit document geen melding maakte en bevat enkel stempels, doch geen contactgegevens van voormelde organisatie. Ten slotte wordt met betrekking tot het neergelegde medisch attest gesteld dat daaruit niet kan worden afgeleid dat de medische problemen hun oorzaak vinden in de aangehaalde asielmotieven. Terloops wijst de commissaris-generaal erop dat ook voor verzoeksters broer werd besloten tot een weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Specifiek met betrekking tot de subsidiaire bescherming zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet, wordt in de beslissing aangehaald dat de veiligheidssituatie in Nasseriye dient te worden onderzocht. Op grond van de informatie waarover hij beschikt, komt de commissaris-generaal tot het besluit dat er actueel in Zuid-Irak in het algemeen en in de provincie Thi Qar in het bijzonder voor burgers geen sprake is van een reëel risico op het lijden van ernstige schade als gevolg van willekeurig geweld.

2.5. De Raad merkt op dat de overheid, bevoegd om over een asielaanvraag te beslissen, in de eerste plaats moet nagaan of degene die zich vluchteling verklaart werkelijk afkomstig is uit het land en de regio die hij beweert te zijn ontvlucht. Van iemand die zich vluchteling verklaart mag redelijkerwijze worden verwacht dat hij een degelijke kennis heeft van zijn land van herkomst (RvS 22 januari 2003, nr. 114.826). Het kan niet worden betwist dat de commissaris-generaal ertoe gerechtigd is verzoekster aardrijkskundige en maatschappelijke vragen te stellen, teneinde haar afkomst te controleren (cf. RvS 23 januari 2006, nr. 154.036). Uit het administratief dossier blijkt echter dat verzoekster niet kan meedelen wat de grootste straat is in Nasseriye (stuk 5, gehoorverslag CGVS, 3 juni 2010, p. 9), dat ze de namen niet kent van de soennitische moskeeën in Nasseriya en evenmin de wijken waarin deze

gelegen zijn (Ibid, p. 10). Verder blijkt verzoekster niet te kunnen duiden welke clans tot de soennitische en welke clans tot de sjiiitische strekking behoren in Nasseriye (Ibid., p. 5) en kan zij geen wijken aanduiden waar veel soennieten wonen (Ibid, p. 3). Door in haar verzoekschrift te wijzen op het feit dat zij wel de verschillen tussen het soennitische en het sjiiitische geloof kan duiden, onder andere met betrekking tot de gebedspraktijk en de feestdagen, toont verzoekster enkel aan dat zij het verschil tussen beide strekkingen van de islam kent, maar maakt zij niet aannemelijk dat zij als soennitische vrouw tot 2009 in Nasseriye zou hebben verbleven, zoals zij nochtans beweert.

2.6. Uit het administratief dossier blijkt verder dat verzoekster, wanneer haar wordt gevraagd naar concrete voorbeelden van problemen van soennieten in het overwegend sjiiitische Nasseriye, zij enkel het probleem vermeldt van haar buurman die in 2007 twee dreigbrieven zou hebben gekregen en sindsdien in Syrië woont (stuk 5, gehoorverslag CGVS, 3 juni 2010, p. 3). Voor het overige blijkt verzoekster niet bij machte een ander concreet voorbeeld te kunnen aanhalen (Ibid., p. 4). Verzoekster tracht haar opvallende gebrek aan doorleefde kennis over de situatie van soennieten in Nasseriye te rechtvaardigen door te wijzen op haar geïsoleerde levensstijl, terwijl zij anderzijds aangeeft dat zij de locatie van de Mehdikantoren via haar contacten met andere vrouwen wist te achterhalen, hetgeen erop wijst dat haar isolement beperkt was. Indien zij inderdaad niet als een volslagen kluizenaar leefde, zoals zij in haar middel beweert, mag van haar minstens worden verwacht dat zij meer gedetailleerde verklaringen kan afleggen over incidenten met sektarische inslag in de stad waar zij tot 2009 zou hebben gewoond en die zich, blijkens de informatie die aan het administratief dossier werd toegevoegd, in de periode 2006-2007 dagelijks voordeden (stuk 15, Landeninformatie, SRB, De actuele veiligheids-situatie in Centraal- en Zuid-Irak, 20 mei 2010, p. 5). De Raad stelt vast dat de onwetendheid van verzoekster dermate groot is dat de geloofwaardigheid van haar asielrelaas ernstig in het gedrang komt.

2.7. Gelet op wat voorafgaat kan verzoekster allerminst worden gevolgd waar zij stelt dat zij een groot aantal details heeft gegeven over haar problemen en dat haar relaas doorleefd overkomt. Naast de hierboven vermelde onwetendheden, werd immers vastgesteld dat verzoekster geen namen van Mehdileiders in Nasseriye en evenmin namen van slachtoffers van het Mehdileger kon opnoemen (stuk 5, gehoorverslag CGVS, 3 juni 2010, p. 5), dat zij er niet in slaagde mee te delen wie na de val van het Saddamregime werd vermoord in Nasseriye (Ibid., p. 6-7) en niet wist sedert wanneer er aldaar geen buitenlandse troepen meer werden gesignaleerd (Ibid., p. 7). Op grond van het geheel van deze vaststellingen kon rechtsgeldig worden geconcludeerd dat verzoekster niet aannemelijk heeft gemaakt tot in 2009 in Nasseriye te hebben verbleven, waardoor meteen de geloofwaardigheid van de door haar aangehaalde vervolgingsfeiten, die zij in het najaar van 2009 situeert, in hoge mate op de helling komt te staan.

2.8. De Raad kan aan de voorgelegde stukken bewijswaarde ontzeggen indien deze naar zijn oordeel onvoldoende garanties bieden op het vlak van authenticiteit (RvS 11 oktober 2007, nr. 175.643; RvS 11 april 2008, nr. 181.967). Door te verwijzen naar het geloofwaardig karakter van haar verklaringen, wat trouwens volledig werd ondergraven door wat hierboven wordt gesteld, toont verzoekster niet aan dat de commissaris-generaal ten onrechte zou hebben gesteld dat alle stukken, op haar identiteitskaart, haar nationaliteitsbewijs, haar woonstkaart en een klachtenbrief na, die zij reeds voorafgaand aan de eerste beslissing van de commissaris-generaal had neergelegd, allemaal kopieën betreffen (Documenten na nieuwe beslissing, stuk 4, Documenten). De Raad stelt vast dat aan een gemakkelijk door knip- en plakwerk te fabriceren fotokopie geen bewijswaarde kan worden verleend (RvS 25 juni 2004, nr. 133.135). Het blote betoog van verzoekster over een aantal inhoudelijke aspecten van het document van de Iraakse stammenraad is bijgevolg volkomen irrelevant. Haar uiteenzetting over het belang van de datum van het attest van de soennitische adviesraad in Thi Qar in het kader van opeenvolgende asielaanvragen is te dezen geenszins van toepassing omdat verzoekster slechts één asielaanvraag heeft ingediend. Ook haar uitleg over het gebrek aan motivering omtrent het ontbreken van een adres op dit attest, is overbodig, vermits verzoekster geen origineel voorlegt van het document van de soennitische adviesraad. Met betrekking tot de neergelegde originele identiteitskaart van 2007, het originele nationaliteitsbewijs van 1992 en de originele woonstkaart van 2000 wordt in de beslissing terecht gesteld dat deze stukken geen bewijs vormen van het feit dat verzoekster tot 2009 in Nasseriye zou hebben gewoond, zoals zij nochtans beweert. In die zin vormt het niet up-to-date-zijn van de schriftelijke stukken wel degelijk een valabel argument om de asielaanvraag te verwerpen. Met betrekking tot de neergelegde originele klachtenbrief van 2009, wordt in de beslissing opgemerkt dat verzoekster niet weet wie het hoofd is van het politiebureau waar zij naartoe ging en de naam niet kent van de officier bij wie zij klacht neerlegde, hoewel deze op het document te lezen staat, waardoor aan de authenticiteit van dit stuk wordt getwijfeld. Ten overvloede wijst de Raad op de informatie die door de commissaris-generaal aan het administratief dossier werd toegevoegd en die door verzoekster niet

wordt weerlegd of betwist, waaruit blijkt dat er in Irak een zeer groot circuit van valse documenten bestaat (Documenten na nieuwe beslissing, stuk 5, Landeninformatie, Antwoorddocument, Irak, Document-Corruption, IRQ2012-010w, 3 februari 2012).

2.9. Daargelaten de vaststelling dat de Raad te dezen in het kader van zijn op grond van artikel 39/2, §1 van de vreemdelingenwet bepaalde bevoegdheid geen uitspraak doet over een verwijderingsmaatregel (RvS 24 juni 2008, nr. 184.647), stemt artikel 3 van het EVRM inhoudelijk overeen met artikel 48/4, § 2, b) van de vreemdelingenwet. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoekster een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, 2009, <http://curia.europa.eu>). Gelet op de ongeloofwaardigheid van het asielrelaas, kan verzoekster zich ook niet langer steunen op de elementen aan de basis van haar relaas teneinde aannemelijk te maken dat zij in geval van een terugkeer naar haar land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, b) van de vreemdelingenwet. De herhaalde blote beweringen van verzoekster dat voortdurende schendingen van mensenrechten in Irak trieste realiteit zijn, doet hieraan geen afbreuk.

2.10. Wat betreft de beoordeling van de algemene veiligheidssituatie in het licht van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet, betwist verzoekster de vaststelling van de commissaris-generaal niet dat in haren hoofde, gelet op haar verklaringen betreffende haar herkomst uit Nasseriye, de veiligheidssituatie in Zuid-Irak dient te worden beoordeeld. Uit het algemene jaarrapport van Amnesty International van 2012 over Irak, dat verzoekster in haar verzoekschrift citeert (Verzoekschrift, p. 7-9) kan niet worden afgeleid dat er actueel in Zuid-Irak sprake zou zijn van een situatie van willekeurig geweld zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet. Ook op grond van de objectieve informatie die door de commissaris-generaal aan zijn nota met opmerkingen werd toegevoegd (Nota met opmerkingen, bijlage 1, update, De actuele veiligheidssituatie in Zuid-Irak, 26 september 2012), dient te worden besloten dat er voor burgers in Zuid-Irak, en in de provincie Thi-Qar in het bijzonder, actueel geen reëel risico op ernstige schade bestaat als gevolg van willekeurig geweld.

2.11. Er werd geen schending van artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag of van de artikelen 48/3 of 48/4 van de vreemdelingenwet aannemelijk gemaakt. De bestreden beslissing steunt op deugdelijke juridische en feitelijke overwegingen. De materiële motiveringsplicht of de zorgvuldigheidsplicht werd derhalve niet geschonden.

De aangevoerde middelen zijn ongegrond.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van de artikelen 1, A(2) van het Vluchtelingenverdrag en 48/3 van de vreemdelingenwet, of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, in aanmerking worden genomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftieng april tweeduizend dertien door:

dhr. F. TAMBORIJN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

F. TAMBORIJN